

FER PAÍS MÉS QUE MAI. ON SOM I A ON VOLEM ANAR.

Fer país, més que un eslògan, ha estat una prioritat de llarg recorregut. El seu exercici és encara necessari per seguir sent i per avançar cap a la recuperació de la plena sobirania política de Catalunya com a nació.

La nostra realitat com a país diferenciat és fruit de característiques, de circumstàncies i d'interessos diversos: cultural, polític, econòmic, sociològic, jurídic,... que segueixen ben presents. També d'una manera de ser i uns valors que venen de lluny que, tot i l'aiguabarreig, imprimeixen caràcter, personalitat i conformen un sentit de comunitat i una voluntat de ser oberta als corrents dels temps i la globalització, a la immigració, a la innovació tecnològica i als avenços del coneixement en tots els camps.

Excel·lència, ambició, orgull, resiliència, perseverança, convivència i determinació són valors a protegir. També són condicions imprescindibles per fomentar l'emprenedoria i avançar com a societat i com a país. L'ús de la subvenció generalitzada, si no va orientada al creixement i corregida amb una política fiscal justa i coherent, pot ser contraproductiu.

Ens precedeixen uns anys d'il·lusions truncades per errors d'apreciació de la realitat i de les nostres possibilitats. També d'un desconeixement innocent del que és i representa el Poder que no tenim acompanyat d'una infravaloració de les capacitats de l'adversari. Un adversari que domina sense vergonya i pervertint si cal els principis de l'Estat democràtics i de Dret que el fonamenten i que s'imposa amb tots els seus recursos per mantenir una unitat i indivisibilitat forçada de l'estat-nació, emmascarada en una falsa concepció del principi d'igualtat menys tenyidor de la diversitat i de la nostra singularitat. L'objectiu secular de l'assimilació, és a dir la desaparició de la nació catalana, continua vigent.

El procés, abans i després de l'10CT ha condicionat en molts sentits l'acció política, econòmica i social a Catalunya i a Espanya.

La seva causa és la voluntat de ser i d'autogovern en la màxima expressió del catalans, contraposada a una concepció unitària dels Estats-nació que ofega la nostra singularitat i les potencialitats del nostre desenvolupament en tots els ordres si no és subjectant-la, controlant-la, menystenint-la, dividint-la i reprimint-la quan cal.

La llista de greuges és llarga i afecta molt negativament la nostra substantivitat i capacitats. En particular, s'evidencia amb el dèficit fiscal permanent, la insuficiència de les infraestructures, la intromissió i el control de les entitats industrials i financeres rellevants, l'incompliment sistemàtic de compromisos, la perversió del règim de distribució de competències materials entre les administracions públiques territorials i la seva interpretació en la que prima la intervenció i el control de l'administració central en qualsevol àmbit o sector.

Cal una revisió substantiva del marc legal actual que reconegui la nostra realitat nacional i del conjunt del territori català que no serà fàcil. Fa anys la independència era una il·lusió. Avui és una necessitat que costarà de fer realitat a curt termini, àdhuc per raó de les nostres febleses i malfiances que no ens deixen ser determinants.

En el camí encetat mentre no exercim el dret a l'autodeterminació i assolim la independència, ens caldrà fer-la i practicar-la des de dins, reduint la presència de l'Estat a Catalunya. Del que es tracta és d'ampliar i estendre el Poder de la Generalitat en tots els camps, de dotar-la de més i majors capacitats, instruments i recursos, el que significa, també, la cessió de la titularitat i gestió dels grans sistemes i xarxes estatals de transport i mobilitat ferroviària, portuària, aeroportuària, de carreteres i de telecomunicacions per fer més potent l'autogovern en tots els àmbits de l'acció pública i avançar decididament en benefici de la gent i de les empreses i entitats en general que radiquen i operen a casa nostra.

Alhora, el coneixement, la defensa i la promoció de la llengua i de la cultura catalana ha de ser una prioritat, sense menystenir-ne d'altres.

La Fundació Barcelona-1989 vol incidir amb aquesta reflexió el debat públic a orientar amb una actitud ambiciosa i tossuda en el convenciment de que, amb l'ajuda de tothom, ens en sortirem. I en aquest sentit instem als catalans, als poders públics i a les entitats de tot ordre de Catalunya a prendre partit pel nostre país i enfortir-lo més que mai.

Jordi Bonet Agustí
President de la Fundació Barcelona-1989

Maig de 2024